

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/159/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5423200209
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:5423200209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členiek senátu Mgr. Radoslavy Strhárskej a JUDr. Zuzany Konárikovej, v právnej veci žalobcu: EUROSTAVBY SK, s.r.o. so sídlom Textilná 23, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 722 073, právne zastúpeného: Mgr. Zlatou Kapustovou, advokátkou, so sídlom Nemocničná 2068, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanej: JUDr. Eve Plichtovej, PhD., so sídlom Radlinského 1718, 026 01 Dolný Kubín - správkyňa konkurznej podstaty úpadcu: UNISTAV HSV spol. s r.o. so sídlom 031 04 Veterná Poruba 134, IČO: 36 172 669, právne zastúpenej: JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom Aleja slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, v konaní o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. DK-8Cb/1/2023-107 zo dňa 23. augusta 2023 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. DK-8Cb/1/2023-107 zo dňa 23. augusta 2023 p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že byt č. 6 nachádzajúci sa na 1. nadzemnom podlaží, vchod 8A bytového domu Kubínske terasy č. s. 3333, stojaci na pozemku parc. registra „C“ č. XXXX/XX v obci a k. ú. A. B., zapísaný na LV č. XXXX, s podielom o veľkosti 10280/488553-in na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, nie je zaťažený záložným právom, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09 a o trovách rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca je vlastníkom vyššie uvedenej nehnuteľnosti vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu. Dňa 03.12.2009 bola medzi spoločnosťou UNISTAV HSV, spol. s r.o. (na majetok ktorej je toho času vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty je ustanovená žalovaná) ako záložným veriteľom a spoločnosťou Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 29, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735 ako záložcom a záložným dlžníkom uzatvorená Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam – rozostavaným bytom, ako aj k bytu prislúchajúcemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu (ďalej len „zmluva o zriadení záložného práva“). Vklad uvedeného záložného práva bol povolený rozhodnutím zo dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09. Záložné právo bolo zriadené za účelom zabezpečenia pohľadávok záložného veriteľa UNISTAV HSV, spol. s r.o. proti záložnému dlžníkovi Václavů, s.r.o. Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1K 12/2015-192 zo dňa 26.02.2016 bol na majetok dlžníka Václavů, s.r.o. vyhlásený konkurz s dátumom vyhlásenia konkurzu dňa 05.03.2016. Podľa žalobcu si žalovaná mala pohľadávku spoločnosti UNISTAV HSV,

spol. s r.o. voči spoločnosti Václavů, s.r.o. uplatniť prihláškou v konkurze a keďže išlo o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi mala riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Žalobca poukázal na ustanovenie § 28 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“), znenia účinného do 30.06.2016, v zmysle ktorého, ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, inak zanikne. Žalobca uviedol, že listom zo dňa 25.04.2022 požiadal správcu konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o., Mgr. Imricha Šimuláka, o poskytnutie informácie, či žalovaná ako záložný veriteľ prihlásila zabezpečenú pohľadávku voči úpadcovi Václavů, s.r.o.. Listom zo dňa 17.06.2022 správca konkurznej podstaty úpadcu podal žalobcovi informáciu, že žalovaná si prihlásila pohľadávku v základnej prihlasovacej lehote ako nezabezpečenú. Podľa žalobcu na základe skutočnosti, že si záložný veriteľ, t. j. žalovaná riadne a včas (resp. vôbec) neuplatnil svoje zabezpečovacie právo, t. j. záložné právo, došlo k zániku tohto záložného práva, a to ku dňu uplynutia základnej prihlasovacej lehoty. Žalobca listom zo dňa 26.08.2022 požiadal žalovanú o vydanie potvrdenia o tom, že záložné právo viazuje na byt č. 6, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09, zaniklo na základe ustanovenia § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 30.06.2016. Žalovaná túto listovú zásielku neprevzala, hoci ako správca konkurznej podstaty má na preberanie zásielok zo zákona povinnosť. Žalobca zásielku poslal žalovanej opakovane, túto zásielku žalovaná prevzala dňa 19.09.2022, avšak nijako nereagovala. Žalobca sa taktiež pokúsil dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností záznamom, a to na základe podania na Okresný úrad Dolný Kubín, katastrálny odbor, zo dňa 30.06.2022, pričom o tomto návrhu nebolo doposiaľ rozhodnuté, na LV č. XXXX je na základe Z-1288/2022 (listina o zániku záložného práva) vyznačená plomba. Okresný úrad Dolný Kubín, katastrálny odbor, uviedol, že k výmazu záložného práva č. V-1881/2009 je potrebné doložiť listinu záložného veriteľa (resp. správcu konkurznej podstaty) o zániku záložného práva. Túto listinu však žalobca bez súčinnosti žalovanej doložiť nedokáže.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalovaná medzičasom začala realizovať výkon záložného práva, preto sa žalobca návrhom domáhal, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uloží žalovanej povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva na byt nachádzajúci sa na 1. nadzemnom podlaží, vchod 8A bytového domu Kubínske terasy č.s. 3333, stojaceho na pozemku parc. registra „C“ č. XXXX/XX v obci a k. ú. A. B., s podielom vo veľkosti 10280/488553-in na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu. Okresný súd Dolný Kubín uznesením sp. zn. 6Cb/3/2022-69 zo dňa 26.08.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31.01.2023, vyhovel návrhu žalobcu a rozhodol, že žalovaná je povinná zdržať sa výkonu záložného práva k predmetnému bytu tak, ako navrhoval žalobca. V uznesení súd uložil žalobcovi povinnosť v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia podať voči žalovanej žalobu vo veci samej, ktorej predmetom bude určenie, že nehnuteľnosti uvedené vo výroku I. nie sú zaťažené záložným právom, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09. Podľa názoru súdu žalovaná si v základnej prihlasovacej lehote, ktorá trvala do 20.04.2016, neuplatnila pohľadávku ako zabezpečenú, a teda záložné právo zaniklo ešte v roku 2016. Výkon záložného práva, s ktorým začala žalovaná, možno považovať za výkon už neexistujúceho záložného práva a na jeho základe sa dražba realizovať nemôže. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 14Cob/130/2022 zo dňa 10.01.2023 uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 6Cb/3/2022-69 zo dňa 26.08.2022 potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v rámci vyvolaného odvolacieho konania je relevantné právne zistenie vyplývajúce z predložených listinných dôkazov, z ktorých plynie neprihlásenie predmetného zabezpečovacieho práva v konkurze na majetok úpadcu Václavů, s.r.o. a z toho plynúci zákonný následok podľa úpravy § 28 ods. 4 ZKR. Na základe uvedených skutočností jedine určovacou žalobou podanou podľa § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) je podľa žalobcu možné dosiahnuť výmaz záložného práva v katastri nehnuteľností, pričom túto skutočnosť konštatoval aj Okresný súd Dolný Kubín vo svojom uznesení sp. zn. 6Cb/3/2022-69 zo dňa 26.08.2022 a žaloba je jediný procesný nástroj ochrany práva žalobcu, keďže žalovaná zánik záložného práva pre jeho neprihlásenia v konkurze v zmysle § 28 ods. 4 ZKR ignoruje, na výzvy žalobcu nereaguje.

4. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie vznesla hmotnoprávnu námietku res iudicata s odôvodnením, že existencia záložného práva už bola raz judikovaná a pokiaľ sa pristúpilo k výkonu záložného práva, tak to bolo na základe rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9Cb/36/2014, v ktorom sa už rozhodovalo o tom, či záložné právo zaniklo alebo nie. Žalovaná sa nestotožnila s názorom vysloveným v uznesení Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 6Cb/3/2022-69 zo dňa 26.08.2022, ktorým

bolo nariadené neodkladné opatrenie. Uviedla, že súd týmto uznesením de facto uložil žalobcovi povinnosť podať identickú žalobu, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9C/36/2014, čo je procesne neprípustné. O predmete konania už bolo právoplatne rozhodnuté, keďže sa už súdom rozhodlo vo veci žaloby, ktorou bol uplatnený zánik predmetného záložného práva, pričom je irelevantné, z akých dôvodov bol tento nárok uplatnený. Poukázala na právnu vetu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/120/2009 zo dňa 13.10.2009, pričom zdôraznila, že pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, pokiaľ určitý skutkový dej bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne, neúplne, resp. inak. Mala za to, že ak žalobca v pôvodnom konaní neuviedol niektorú zo skutkových okolností, o ktoré opiera tento nový návrh, nemôže byť takáto skutočnosť na škodu žalovanej, ktorá bola v pôvodnom konaní úspešná. Tieto skutočnosti mohol žalobca tvrdiť a preukazovať skôr, čo neurobil a nemôže touto žalobou suplovať obnovu konania, ktorá je po zákonnej lehote. Žalovaná tiež upozornila na právnu úpravu Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, kde zánik záložného práva je explicitne upravený v § 93 ods. 2 ZKR, a to speňažením predmetnej nehnuteľnosti a poukázala na platnú právnu úpravu § 28 ods. 4 ZKR účinného od 17.07.2022, ktorý sprecizoval toto ustanovenie tým, že zaviedol do zákona, že neuplatnením zabezpečovacieho práva v zákonnej prihlasovacej lehote nastávajú len procesné dôsledky spočívajúce v tom, že v priebehu konkurzu zabezpečený veriteľ prichádza o možnosť uplatňovať procesné oprávnenia vyplývajúce zo zákona nositeľom zabezpečovacieho práva. Z hľadiska hmotného práva však môže záložný veriteľ prísť o záložné právo až v súvislosti s účinkami podľa § 93 ods. 2 ZKR.

5. Súd prvej inštancie na prejednávanej veci aplikoval ustanovenia § 137 a § 230 CSP, § 151md ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), ako aj § 28 ods. 4 a § 206j ZKR, znenia účinného do 31.12.2019, pričom uviedol, že v prvom rade sa zaoberal vznesenou námietkou res iudicata zo strany žalovanej odôvodnenou tým, že o identickej žalobe s rovnakým predmetom konania a rovnakými stranami sporu už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9Cb/36/2014, ktoré bolo právoplatne skončené zamietnutím žaloby.

6. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že uplatnená námietka res iudicata je nedôvodná, nakoľko konanie vedené na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9Cb/36/2014, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 05.12.2019, nie je identické s týmto konaním sp. zn. DK-8Cb/1/2023. Konštatoval, že v oboch konaniach je síce uplatnený ten istý nárok, ktorým je určenie, že predmetná nehnuteľnosť (rovnaká v oboch konaniach) nie je zaťažená záložným právom, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 17.12.2009 pod č. V 1881/09, resp. v konaní sp. zn. 9Cb/36/2014 po pripustení zmeny žaloby, je predmetom určovacia žaloba, že rovnaké záložné právo viaznuce na predmetnej nehnuteľnosti zaniklo. Uviedol, že účel oboch uvedených určovacích žalôb je rovnaký, je ním dosiahnutie výmazu totožného záložného práva v dôsledku jeho zániku. Taktiež strany sporu sú v oboch konaniach totožné, strany sú aj v rovnakom postavení v spore. Súd prvej inštancie sa však nestotožnil s tvrdením žalovaného, že je identický okrem nároku aj predmet konania. Uviedol, že ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. V konaní sp. zn. 9Cb/36/2014 bol uplatnený nárok, a to určenie, že predmetné záložné právo zaniklo z dôvodu zániku pohľadávok zabezpečených záložným právom, tiež z dôvodu premlčania týchto pohľadávok. Naproti tomu v konaní sp. zn. DK-8Cb/1/2023 je uplatnený nárok na určenie, že predmetná nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom v dôsledku zániku záložného práva odôvodneného inou skutočnosťou, a tou je neuplatnenie zabezpečovacieho práva k pohľadávke v konkurze vyhlásenom na dlžníka pohľadávky, t. j. v dôsledku zákonnej úpravy uvedenej v § 28 ods. 4 ZKR. Podľa súdu prvej inštancie nie je teda totožný tvrdený dôvod (titul) zániku záložného práva, ktorým je v prípade konania sp. zn. 9Cb/36/2014 zánik záložného práva podľa § 151md ods. 1 písm. a) OZ vymedzený aj skutkovými tvrdeniami, t. j. zánik zabezpečenej pohľadávky a v prípade konania sp. zn. DK-8Cb/1/2023 je zánik záložného práva žalovaný podľa § 151md ods. 1 písm. h) OZ, t. j. zánik vyplývajúci z § 28 ods. 4 ZKR. Súd prvej inštancie uzavrel, že výsledkom konania sp. zn. 9Cb/36/2014 bolo zamietnutie žaloby o určenie zániku záložného práva titulom zániku zabezpečenej pohľadávky, resp. premlčania zabezpečených pohľadávok s tým, že súd v uvedenom konaní neskúmal/nevykonával dokazovanie k všetkým zákonom upraveným dôvodom zániku záložného práva v § 151md ods. 1 OZ, ale vykonával dokazovanie len k tým skutočnostiam, ktorými bol žalobcom odôvodnený zánik záložného práva, t. j. skúmal zánik záložného práva z dôvodu zániku zabezpečených pohľadávok. Podľa názoru súdu prvej inštancie o identický predmet konaní sp. zn. 9Cb/36/2014 a sp. zn. DK-8Cb/1/2023 by išlo vtedy, ak

by rovnaký žalovaný nárok bol odôvodnený rovnakými skutočnosťami a tvrdeniami, čo v tomto prípade nebolo splnené. Dospel k záveru, že konania, ktorých sa týka vznesená námietka res iudicata v dôsledku vyššie uvedeného nemajú rovnaký predmet konania, a preto nie je dôvod na zastavenie konania v zmysle § 230 CSP.

7. Súd prvej inštancie preto pristúpil k prejednaniu veci a po vykonaní dokazovania zistil, že podľa listu vlastníctva č. XXXX pre k. ú. a obec Dolný Kubín je žalobca zapísaný ako výlučný vlastník bytu č. X nachádzajúceho sa na X. nadzemnom podlaží vchodu XX bytového domu Kubínske terasy č. s. XXXX, stojaceho na pozemku parc. registra „C“ č. XXXX/XX v obci a k. ú. A. B., s podielom o veľkosti 10280/488553-in na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu. Súčasne je v poznámkach tejto časti daného listu vlastníctva zapísané: „JUDr. Eva Plichtová, PhD., Radlinského 17178, Dolný Kubín - správca konkurznej podstaty úpadcu UNISTAV HSV spol. s r.o., toho času so sídlom 031 04 Veterná Poruba 134, IČO: 36 172 669 - Oznámenie o začatí výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby P - 101/2022 zo dňa 19.04.2022 k bytu č. 6, 1.p., vchod: 8A, súpisné číslo stavby 3333 na pozemku reg. C KN parc. č. XXXX/XX a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 10280/488553 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, zapísané 21.04.2022.“ Z uvedeného listu vlastníctva tiež vyplýva, že vo vzťahu k vyššie uvedenému bytu žalobcu je zapísané záložné právo č. V 1881/09 zo dňa 17.12.2009 na zabezpečenie pohľadávok záložného veriteľa UNISTAV HSV spol. s r.o., Denéšova 81, 040 01 Košice, IČO: 36 172 669.

8. Z pripojeného výpisu z obchodného registra spoločnosti Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, súd prvej inštancie zistil, že dňa 05.03.2016 bol vyhlásený konkurz na majetok tejto spoločnosti uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1K 12/2015-192 zo dňa 26.02.2016 a od 18.06.2016 je správcom konkurznej podstaty Mgr. Imrich Šimulák, Podzávoz 302. Listom zo dňa 17.06.2022 správca konkurznej podstaty žalobcovi oznámil, že veriteľ UNISTAV HSV spol. s r.o., so sídlom 031 04 Veterná Poruba 134, IČO: 36172669 si v konkurze na majetok úpadcu Václavů, s.r.o., svoju pohľadávku prihlásil v základnej prihlasovacej lehote ako nezabezpečenú.

9. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca dňa 04.07.2022 katastrálnemu odboru Okresného úradu Dolný Kubín doručil návrh na výmaz záložného práva č. V 1881/09 zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. a obec Dolný Kubín z dôvodu, že spoločnosť UNISTAV HSV spol. s r.o. si svoju pohľadávku voči spoločnosti Václavů, s.r.o. prihlásila v konkurze na jej majetok v základnej prihlasovacej lehote ako nezabezpečenú, t. j. neuplatnila si záložné právo, ktoré tak zaniklo s poukazom na ustanovenie § 28 ods. 4 ZKR. Okresný úrad Dolný Kubín - katastrálny odbor na návrh žalobcu o výmaz záložného práva reagoval výzvou na odstránenie nedostatkov podania zo dňa 08.07.2022, v ktorej oznámil žalobcovi, že listina (jeho návrh na výmaz záložného práva) nie je spôsobilá na zápis do katastra nehnuteľností, nakoľko k výmazu záložného práva č. V1881/09 je potrebné doložiť listinu záložného veriteľa (resp. správcu konkurznej podstaty) o zániku záložného práva.

10. Ako spornú súd prvej inštancie vyhodnotil právnu otázku, či neuplatnenie zabezpečovacieho práva (v tomto prípade záložného práva zriadeného na predmetnej nehnuteľnosti) v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu Václavů, s. r. o. má za následok zánik tohto záložného práva, keď žalobca tvrdí, že neuplatnenie záložného práva malo v zmysle § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 30.06.2016 hmotnoprávne účinky, t. j. zánik záložného práva a žalovaná zas, že neuplatnenie záložného práva v konkurze má len procesnoprávne účinky v rámci konkurzu, na záložné právo sa v takomto prípade neprihliada, a teda predmetné záložné právo z dôvodov uvádzaných v žalobe nezaniklo.

11. Súd prvej inštancie za správny považoval právny názor žalobcu, teda že neuplatnením záložného práva k ním zabezpečenej pohľadávke v prihláške v základnej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu na dlžníka toto záložné právo v zmysle § 151md ods. 1 písm. h) OZ v spojení s § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 31.12.2019 zaniklo. Zdôraznil, že až zákonom č. 390/2019 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2020 došlo k zmene úpravy v § 28 ods. 4 ZKR v tom, že namiesto následku zániku zabezpečovacieho práva v prípade jeho riadneho neuplatnenia v konkurze v základnej lehote, zákonodarcu upravil, že neuplatnením zabezpečovacieho práva v základnej prihlasovacej lehote nastavujú len procesné dôsledky spočívajúce v tom, že na zabezpečovacie právo sa v konkurze neprihliada. Uviedol, že ustanovenie § 206j ZKR obsahujúce prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01.01.2020 neupravovalo spätnú účinnosť novelizácie zákona č. 7/2005 Z. z. zákonom č. 390/2019 Z.

z. (retroaktivitu), ale obsahuje úpravu, že konania začaté a právoplatne neskončené pred 01.01.2020 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31.12.2019. Súd prvej inštancie podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/65/2011, v ktorom sa Najvyšší súd SR vyjadruje k zániku záložného práva podľa § 28 ods. 2 ZKR (zodpovedajúcim § 28 ods. 4 ZKR v znení v čase vyhlásenia konkurzu na dlžníka Václavů, s. r. o.), čo je v súlade s § 151md OZ. Poukázal tiež na to, že záložné právo nezaniká výlučne z dôvodov osobitne špecifikovaných v OZ, ale s poukazom na odkazovú úpravu v § 151md ods. 1 písm. h) OZ aj z dôvodov uvedených v iných právnych predpisoch, ktorým bol aj § 28 ods. 4 ZKR s účinnosťou do 31.12.2019. Záložné právo teda môže zaniknúť v dôsledku konkurzu za podmienok upravených v uvádzanom § 28 ods. 4 ZKR. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vyhodnotil, že v danom prípade neuplatnením predmetného záložného práva veriteľom UNISTAV HSV spol. s r.o. (presnejšie správkyňou konkurznej podstaty veriteľa) v konkurze vyhlásenom na dlžníka Václavů, s. r. o. riadne a včas, toto zabezpečovacie právo uplynutím 45-dňovej lehoty od vyhlásenia konkurzu na dlžníka (t. j. 20.04.2016) zaniklo zo zákona podľa § 151md ods. 1 písm. h) OZ v spojení s § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom v čase vyhlásenia konkurzu na dlžníka, a to až do 31.12.2019.

12. V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia sa súd prvej inštancie zaoberal aj otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, že predmetná pohľadávka nie je zaťažená záložným právom, pričom dospel k záveru, že tento je daný tým, že právne postavenie žalobcu je neisté a túto neistotu možno odstrániť len predmetnou žalobou s požadovaným žalobným návrhom. Iný prostriedok ochrany žalobcu nemá a iným spôsobom nemôže dosiahnuť zmenu v zápise v katastri nehnuteľností vzhľadom na úpravu v § 151md ods. 3 OZ a skutočnosť, že žalovaná ostala nečinná a žiadosti žalobcu o vydanie potvrdenia o zániku predmetného záložného práva nevyhovela. Podľa súdu prvej inštancie žalobca týmto preukázal naliehavý právny záujem na požadovanej žalobe.

13. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe vyhovel a trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal nárok na ich náhradu voči žalovanej v rozsahu 100 %.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá napadla rozsudok v celom rozsahu z dôvodu, že pre vydanie napadnutého rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím podľa žalovanej sú založené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Žalovaná, považujúc napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu za nesprávne a arbitrárne, navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie rozsahu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

15. Žalovaná v odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie námietku res iudicata nesprávne právne posúdil. Podľa jej názoru mal súd prvej inštancie žalovanou vznesenú námietku vyhodnotiť ako dôvodnú a konanie zastaviť, pretože ak žalobca v pôvodnom konaní neuviedol niektorú zo skutkových okolností, o ktoré opiera tento nový návrh nemôže byť takáto skutočnosť na škodu žalovanej, ktorá bola v pôvodnom konaní v plnom rozsahu úspešná. Podľa žalovanej nárok v tomto spore nebol uplatnený z odlišných skutkových tvrdení ako v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9Cb/36/2014. Žalobca aj v tomto spore tvrdil, že záložné právo zaniklo a byť nie je zaťažený záložným právom, teda znova otvára hmotnoprávnu otázku medzi tými istými stranami sporu, ktorá ale už bola právoplatne vyriešená súdnym rozhodnutím, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Opätovne poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 120/2009 zo dňa 13.10.2009 s tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, čo zakladá vadu zmätenosti aj v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f) CSP. V konaní sp. zn. 9Cb/36/2014 ako žalobca a ako žalovaný vystupovali tie isté subjekty, ako aj v tomto konaní, uvedené konanie malo totožný predmet konania (o určení že byť nie je zaťažený záložným právom), pričom nie je rozhodujúce, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uvádza iný dôvod údajnej neexistencie záložného práva. Žalobca totiž v tomto konaní netvrdí, že existuje nejaké iné záložné

právo zriadené na základe inej zmluvy, ako to bolo v predchádzajúcom právoplatne skončenom konaní. Údajne „nová“ skutková okolnosť, spočívajúca v tvrdení žalobcu o tom, že záložné právo zaniklo tým, že pohľadávka nebola prihlásená ako zabezpečená do konkurzu totiž bola, resp. mohla mala byť zo strany žalobcu uplatnená v pôvodnom konaní. Tieto skutkové okolnosti mohol žalobca tvrdiť a preukazovať skôr, čo neurobil a nemôže obnovu konania (ktorá je po lehote) maskovať za novú žalobu. Takéto konanie nie je prípustné. Nič totiž nebránilo žalobcovi, aby v pôvodnom konaní vedenom pod sp zn. 9Cb/36/2014 tvrdil rovnaké skutkové okolnosti o údajnom zániku záložného práva, ako to robil v tomto konaní. Ak to neurobil, nie je možné, aby sa po právoplatnom skončení konania úspešne domohol určenia neexistencie záložného práva z iných dôvodov. Nie je možné stotožniť sa s názorom súdu prvej inštancie, že možno žalovať to isté (že nehnuteľnosti nie sú zaťažené z dôvodu neexistencie záložného práva), navyše prostredníctvom určovacej žaloby, ktorá sama o sebe má definitívnym spôsobom vyriešiť sporné otázky strán sporu podľa ustanovenia § 137 písm. c) CSP.

16. Žalovaná zároveň uviedla, že súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov a nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. Poukázala na to, že zásadou viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, ako aj otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 4Cdo 231/2013 zo dňa 25.06.2014, uznesenie sp. zn. 1Cdo 133/2009 zo dňa 29.04.2010, uznesenie sp. zn. 5MCdo 16/2010 zo dňa 25.04.2012), ale aj judikatúra Ústavného súdu SR (nález sp. zn. II. ÚS 349/09-36 zo dňa 20. 01.2010). Uviedla, že popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práv a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti, pričom zásada právnej istoty je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Uviedla, že aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane stavu právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť. Vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 ESLP dospel k záveru, že súčasťou práva na spravodlivý proces je tiež princíp právnej istoty. V danom prípade je podanie žaloby žalobcu a napadnutý rozsudok v rozpore s princípom právnej istoty, ktorá bola založená právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9Cb/36/2014 - 966 zo dňa 05.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/64/2019 zo dňa 23.10.2019. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie totiž vôbec nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s prejudiciálnou záväznosťou vyššie uvedeného právoplatného súdneho rozhodnutia.

17. Žalovaná ďalej v odvolaní uviedla, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vôbec nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie na právne vzťahy založené záložnou zmluvou, na ktoré sa v celom rozsahu má aplikovať Občiansky zákonník aplikoval úpravu zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v zmysle ustanovenia § 1 upravuje riešenie úpadku dlžníka speňaním majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne. Žalobca ani jeden z dôvodov uvedených v § 151md ods. 1 OZ, upravujúci zánik záložného práva netvrdil ani nepreukazoval, pričom tvrdenie o tom, že záložné právo zaniklo z dôvodu, že si ho žalovaná neprihlásila v konkurze nemôže obstať. Tvrdenie žalobcu, s ktorým sa stotožnil súd prvej inštancie a síce, že neuplatnením záložného práva v rámci konkurzného konania na majetok záložného dlžníka dochádza automaticky k zániku záložného práva je úplne scestné a nemá oporu v zákone. Zánik záložného práva z ustanovenia § 28 ZKR nevyplýva. Vyplýva z neho len a výlučne to, že na prihlášku sa v rámci konania bude prihliadať ako na nezabezpečenú a bude uspokojovaná z výťažku všeobecnej konkurznej podstaty. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vôbec nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia a rozhodol sa aplikovať ustanovenie § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom v čase vyhlásenia konkurzu na dlžníka a nie znenie zákona platné v čase vyhlásenia rozsudku. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil tak procesné podmienky vedenia konania, ako aj existenciu predpokladov pre vyhovieť žalobe. Podľa ustanovenia § 151md ods. 1 písm. h) OZ, záložné právo zaniká iným spôsobom dohodnutým v zmluve o zriadení záložného práva alebo vyplývajúcim z osobitného predpisu. Podľa platnej právnej úpravy v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku zánik záložného práva bol osobitne upravený v ustanovení § 672 ods. 2 OZ v súvislosti so zákonným záložným právom na nájomné a v ustanovení § 49 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch. V žiadnom inom zákone sa zánik záložného práva nespomína.

18. Žalovaná ďalej namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Právny záver súdu prvého stupňa uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a rozhodnutie je preto arbitrárne. Citovala viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR. Uviedla, že závery súdu prvej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia procesných podmienok vedenia konania, súdne rozhodnutie znemožňuje žalovanej realizovať záložné právo, ktoré bolo platne zriadené po tom, ako bola úspešná v spore o určenie neexistencie toho istého záložného práva vedenom proti tomu istému žalobcovi od roku 2014, odporuje judikatúre dovolacieho súdu, odporuje princípom spravodlivosti a bezprecedentným spôsobom zasahuje do procesných práv žalovanej.

19. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovanej podaním doručeným okresnému súdu dňa 19.10.2023, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Uviedol, že žalovaná svoju obranu založila v podstate na jednom zásadnom argumente, a to že ide o vec už raz rozhodnutú, na základe čoho má žalovaná za to, že súd mal správne konanie zastaviť. Pre žalobcu je táto námietka nepochopiteľná a nesúhlasí s ňou. Mal za to, že súd prvej inštancie riadne vyargumentoval jej nedôvodnosť. Zo zákona, ako aj z judikatúry jasne vyplýva, že prekážka rozhodutej veci nastáva vtedy, keď sa má v novom konaní prejednať ten istý predmet konania medzi tými istými účastníkmi konania. Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení. Súd prvej inštancie túto otázku podrobne skúmal a jednoznačne dospel k záveru, že v prvom konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9Cb/36/2014 bol uplatnený nárok, že záložné právo zaniklo z dôvodu zániku pohľadávok zabezpečených záložným právom. Naproti tomu, v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. DK-8Cb/1/2023 je uplatnený nárok na určenie, že predmetná nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom v dôsledku zániku záložného práva zo zákona, a to neuplatnením záložného práva k pohľadávke v konkurze vyhlásenom na majetok dlžníka pohľadávky podľa § 28 ods. 4 ZKR vo vtedy účinnom znení. Nejde teda o rovnaké skutkové tvrdenia. Zdôraznil, že žalovaná v konaní prakticky vôbec nenamietala tú skutočnosť, že zabezpečovacie, t. j. predmetné záložné právo nebolo uplatnené v prihláške pohľadávky a k tomu neprodukovala žiadny dôkaz. Žalovaná iba tvrdí, že nárok v oboch konaniach bol uplatnený z rovnakých skutkových tvrdení, čo ale evidentne nie je pravda. Pokiaľ žalovaná uvádza, že žalobcovi nič nebránilo, aby rovnaké skutkové tvrdenia ako v tomto konaní tvrdil aj v prvom konaní vedenom pod sp. zn. 9Cb/36/2014, vlastne len sama potvrdzuje, že v oboch konaniach ide o odlišné skutkové tvrdenia. Žalobca uviedol, že ustanovenie o zániku záložného práva podľa § 28 ods. 4 ZKR vo vtedy platnom znení je tak špecifické, že si jeho dôsledky neuvedomila ani samotná žalovaná, keďže si záložné právo v prihláške pohľadávky neuplatnila. Žalobca svoj nárok uplatnil v novej žalobe, čomu zákonná úprava nebráni. Nie je možné uplatniť námietku veci už raz rozhodutej, a to práve z dôvodu, že nejde o tie isté skutkové tvrdenia žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a v prípade úspechu žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. Žalovaná vo svojom vyjadrení k písomnému vyjadreniu žalobcu doručenom okresnému súdu dňa 16. 11. 2023 zotrvala na podanom odvolaní v rozsahu všetkých v odvolaní uvedených dôvodov. Uviedla, že tvrdenia uvádzané zo strany žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu sú v celom rozsahu účelové, zavádzajúce a nepravdivé a ani vo svojom súhrne nie sú spôsobilé zvrátiť danosť odvolacích dôvodov, ktoré voči napadnutému rozsudku vzniesla vo svojom odvolaní. Upriamila pozornosť na skutočnosť, že sám žalobca vo svojom vyjadrení potvrdzuje žalovanou tvrdenú skutočnosť, že skutkové tvrdenia uvedené v žalobe napriek ich údajnej existencii nepoužil v pôvodnej žalobe, o ktorej sa viedlo konanie pod sp. zn. 9Cb/36/2014 s odôvodnením, že si vtedy neuvedomil dôsledky ustanovenia § 28 ods. 4 ZKR na existenciu záložného práva. Takáto argumentácia vo svetle odvolacích dôvodov a právnej argumentácie žalovanej nemôže obstať. Žalovaná opätovne uviedla, že prihlásenie záložného práva je len procesný úkon a nemôže sa s ním spájať hmotnoprávny zánik pohľadávky, resp. hmotnoprávny zánik záložného (zabezpečovacieho) práva. Poukázala na dôvodovú správu k zákonu č. 390/2019 Z. z., kde sa v súvislosti so zmenou § 28 ods. 4 ZKR uvádza nasledovné: „Precizuje sa, že neuplatnením zabezpečovacieho práva v základnej prihlasovacej lehote nastávajú len procesné dôsledky spočívajúce v tom, že v priebehu konkurzu zabezpečený veriteľ prichádza o možnosť uplatňovať procesné oprávnenia vyplývajúce zo zákona nositeľom zabezpečovacieho práva.“ Bez ohľadu na vyššie uvedené z hľadiska hmotného práva je možné uvažovať len o tom, že žalovaná ako záložný veriteľ by mohla prísť o záložné právo až v súvislosti s účinkami pravidla podľa § 93 ods. 2 ZKR, podľa ktorého speňazením majetku zanikajú všetky zabezpečovacie práva okrem záložného práva zriadeného správcom po

vyhlásení konkurzu na základe záväzného pokynu príslušného orgánu a okrem zabezpečovacieho práva k majetku tretej osoby, ktoré je v skoršom poradí ako zabezpečovacie právo, ktoré zabezpečuje záväzok úpadcu. Z pohľadu evidencie majetkových práv je potom dôvodom na výmaz záložného práva zverejnený súpis a listina, ktorá preukazuje speňaženie zapísaného majetku. Neuplatnením práva na uspokojenie zabezpečenej pohľadávky v konkurze prihláškou zaniká len právo zabezpečeného veriteľa na uspokojenie pohľadávky v konkurznom konaní, nie však samotné záložné právo. Pohľadávky prihlasované v konkurze nezaniakajú, iba sa nemôžu uspokojovať v konkurze, pričom po skončení konkurzu ostávajú veriteľovi zachované, ak medzičasom nezaniakli napr. splnením. Zo systematického výkladu § 28 ods. 4 v spojení s § 29 ods. 2 ZKR vyplýva, že ak veriteľ neuvedie v prihláške zabezpečenej pohľadávky v konkurze všetky náležitosti predpísané v § 29 ods. 2 ZKR, na zabezpečovacie právo sa neprihliada a pohľadávka je prihlásená ako nezabezpečená. Vedenie konkurzného konania na majetok dlžníka - Václavů, s.r.o. nemá na existenciu a trvanie záložného práva žalovanej žiaden vplyv. Zabezpečenie pohľadávky nezaniaklo, pretože pohľadávka žalovanej ako veriteľa dlžníkmi uspokojená nebola. Záložné právo zriadené záložnou zmluvou nie je možné zrušiť ingerenciou súdu do zmluvnej autonómie účastníkov záložnej zmluvy. Má za to, že toto záložné právo do dnešného dňa nezaniaklo.

21. Žalobca vo vyjadrení k písomnému vyjadreniu žalovanej doručenom okresnému súdu dňa 28. 12. 2023 zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že nikdy netvrdil, že sa s neprihlásením záložného práva spája hmotnoprávny zánik pohľadávky. Tvrdil a trvá na tom, že s neprihlásením záložného práva sa spája hmotnoprávny zánik zabezpečovacieho, t. j. záložného práva, čo vyplýva priamo zo zákona, t. j. z ustanovenia § 28 ods. 4 ZKR znenia účinného do 30.06.2016. Zákon priamo, výslovne a bez pripustenia akéhokoľvek iného výkladu uvádza, že ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, inak zanikne. Pokiaľ žalovaná poukazuje na novelu zákona ZKR, účinnú od 01.01.2020, ktorou sa zmenilo znenie ustanovenia § 28 ods. 4 ZKR, a to tak, že neuplatnením zabezpečovacieho práva v prihláške nastávajú len procesné dôsledky, keď slovo „zanikne“ sa nahradilo slovami „sa na zabezpečovacie právo neprihliada“, táto novelizácia je pre daný skutkový a právny stav úplne irelevantná, pretože novela nemala spätnú účinnosť. Zdôraznil, že záložné právo v danom prípade jeho neuplatnením v prihláške zaniklo zo zákona, na ktorú skutočnosť musí súd prihliadať ex offo. V žiadnom prípade sa nejedná o zrušenie záložného práva ingerenciou súdu do zmluvnej autonómie účastníkov záložnej zmluvy, ako tvrdí žalovaná.

22. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 ods. 2 písm. a) CSP prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

23. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti napadnutého výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd určil, že nehnuteľnosť patriaca žalobcovi, nie je zaťažená záložným právom, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09 a výroku II., ktorým žalobcovi priznal voči žalovanej plnú náhradu trov konania. Základnou odvolacou námietkou žalovanej bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil splnenie procesných podmienok, za ktorých mohol vo veci konať a meritórne o podanej žalobe rozhodnúť, keď podľa názoru žalovanej pre existujúcu prekážku res iudicata mal konania zastaviť. Zároveň súd prvej inštancie mal vec nesprávne právne posúdiť, keďže na zistený skutkový stav v rozpore s § 217 ods. 1 CSP neaplikoval právnu úpravu platnú v čase vyhlásenia rozhodnutia, ale otázku existencie záložného práva zriadeného na predmetných nehnuteľnostiach žalobcu v prospech spoločnosti UNISTAV HSV spol. s r.o. posudzoval podľa § 151md ods. 1 písm. h) OZ v spojení s § 28 ods. 4 ZKR, účinného do 31.12.2019.

24. Odvolací súd pri rozhodovaní s poukazom na ustanovenia § 383 CSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, kde súd prvej inštancie konštatoval, že na nehnuteľnosti v žalobe označenej ako byt A6 nachádzajúci sa na 1. nadzemnom podlaží, vchod 8A bytového domu Kubínske terasy č. s. 3333, stojaci na pozemku parc. registra „C“ č. 1057/59 v obci a k. ú. A. B., zapísanom na LV č. XXXX, vrátane podielu o veľkosti 10280/488553-in na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, bolo na základe Zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej dňa 03.12.2009 medzi

záložným veriteľom UNISTAV HSV spol. s r.o. a záložným dlžníkom Václavů, s. r. o. zriadené záložné právo, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09. Záložné právo bolo zriadené na zabezpečenie pohľadávok záložného veriteľa voči záložnému dlžníkovi, a to pohľadávky vyplývajúcej z Notárskej zápisnice č. N459/2009 z 28.11.2009 a pohľadávky, ktorá bola predmetom veriteľovej FA č. 47/2009 z 04.11.2009. Na záložného veriteľa UNISTAV HSV spol. s r.o. bol dňa 14.12.2014 vyhlásený konkurz (súčasnou správkyňou konkurznej podstaty je žalovaná) a rovnako aj na záložného dlžníka Václavů, s. r. o. bol dňa 05.03.2016 vyhlásený konkurz (súčasným správcom konkurznej podstaty je Mgr. Imrich Šimulák a konkurzné konanie je vedené na OS Žilina pod sp. zn. 1K/12/2015). V predmetnom spore sp. zn. DK-8Cb/1/2023 sa žalobca žalobou domáhal určenia, že vyššie uvedený byt nie je zaťažný záložným právom z dôvodu zániku záložného práva v zmysle § 28 ods. 4 ZKR, znenia účinného do 30.06.2016 (t.j. znenia účinného v čase vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka Václavů, s. r. o.), kde žalobca písomným vyjadrením správcu konkurznej podstaty Mgr. Šimuláka a aj predloženým zverejneným návrhom čiastočného rozvrhu výťažku zo všeobecnej podstaty v konaní sp. zn. 1K/12/2015 preukázal, že žalovaná uplatnila v konkurznom konaní na úpadcu Václavů, s. r. o. pohľadávku veriteľa UNISTAV HSV spol. s r.o. ako nezabezpečenú, čo žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní nespochybňovala.

25. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že predmetom predchádzajúceho konania začatého dňa 23.05.2014 na Okresnom súde Dolný Kubín (vedeného pod sp. zn. 9C/36/2014) bola žaloba žalobcu - EUROSTAVBY SK, s.r.o., IČO: 36 722 073 proti žalovanej JUDr. Eve Plichtovej, PhD., správkyni konkurznej podstaty úpadcu UNISTAV HSV spol. s r. o., kde po pripustení zmeny žaloby na pojednávaní dňa 28.11.2018 sa žalobca domáhal určenia, že záložné právo vzniknuté na základe Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 03.12.2009, uzavretej medzi spoločnosťou Václavů, s.r.o. ako záložcom a záložným dlžníkom a spoločnosťou UNISTAV HSV spol. s r.o. ako záložným veriteľom, viaznuce na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v obci a k. ú. A. B., a to na byte č. X, na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, vchod XX, zapísanom v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu o veľkosti 10280/488553, zaniklo. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9Cb/36/2014-966 zo dňa 05.12.2018 a potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/64/2019 zo dňa 23.10.2019 odvolací súd zistil, že tvrdený zánik záložného práva bol žalobcom odôvodnený a preukazovaný jednak z dôvodu premlčania pohľadávok zabezpečených predmetným záložným právom a jednak z dôvodu zániku zabezpečených pohľadávok ich zaplatením. Podstatným pre posúdenie nároku uplatneného v uvedenom konaní bolo preukázanie skutočnosti, či došlo k zániku pohľadávky zabezpečenej záložným právom, teda či došlo k zaplateniu celej pohľadávky vyplývajúcej z Notárskej zápisnice č. N459/2009 vrátane jej príslušenstva priznaného rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok č. k. 2Cb/7/2014 zo dňa 20.08.2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu. Súd na základe vykonaného dokazovania v predchádzajúcom spore vyhodnotil, že pohľadávka vyplývajúca z Notárskej zápisnice č. N459/2009 premlčaná nebola s ohľadom na existenciu Dohody o uznaní záväzku a jeho splácaní a vyhlásenia ručiteľa z 15.07.2011 a žalobca v konaní nepreukázal zánik pohľadávky zabezpečenej záložným právom v celom jej rozsahu vrátane príslušenstva (úrokov z omeškania). Z tohto dôvodu súd v predchádzajúcom konaní žalobu zamietol.

26. Podľa § 151md ods. 1 písm. h) OZ, záložné právo zaniká iným spôsobom dohodnutým v zmluve o zriadení záložného práva alebo vyplývajúcim z osobitného predpisu.

27. Podľa § 206j ZKR, konania začaté a právoplatne neskončené pred 1. januárom 2020 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2019. Ustanovenie § 47 ods. 4 druhej až štvrtej vety sa použije aj v konkurzoch vyhlásených pred 1. januárom 2020.

28. Podľa § 28 ods. 4 ZKR, znenia účinného do 31.12.2019, ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, inak zanikne.

29. Podľa § 28 ods. 4 ZKR, znenia účinného do 30.06.2016, ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške doručenej správcovi sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, a to v základnej prihlasovacej lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, inak zanikne.

30. Podľa § 217 ods. 1 CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

31. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

32. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

33. Odvolací súd vzhľadom na vznesenú námietku prekážky rozhodnutej veci prioritne skúmal, či pre konanie súdu prvej inštancie a rozhodnutie o podanej žalobe boli splnené podmienky, teda či konaniu nebránila neodstrániteľná prekážka podmienok konania, ktorou je i prekážka *res iudicata*, zakladajúca zákonný dôvod vyplývajúci z § 161 ods. 2 CSP pre zastavenie konania v tejto veci.

34. Odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorá opakovane formulovala základné kritéria pre posúdenie prekážky *res iudicata* (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/42/2008, sp. zn. 5Cdo/120/2009, sp. zn. 5Cdo/28/2010, sp. zn. 2Cdo/110/2007, sp. zn. 9Cdo/189/2022) tak, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci (prekážka *res iudicata*) a prekážka už začatého konania (prekážka *litispendencie*) predstavujú procesnú prevenciu proti porušeniu základného právneho princípu „*ne bis in idem*“ (nie dvakrát o tej istej veci). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci vylučuje možnosť vec znova prejednať, tvorí neodstrániteľnú vadu konania a jej existencia (zistenie) vedie k zastaveniu konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 357 písm. a/ CSP). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je vymedzená dvomi kritériami, a to totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania.

35. O totožnosť strán ide vtedy, ak aj v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu alebo ich právni nástupcovia (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie), pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak).

36. Totožnosť predmetu konania dáva rámec objektívnej hranici právoplatnosti rozhodnutia a je charakterizovaná totožnosťou nároku, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté za podmienky, že sa opiera o ten istý dôvod; ten je daný len vtedy, ak plynie z toho istého skutkového stavu, resp. z rovnakých skutkových tvrdení. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne, či neúplne. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t. j. nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej však nie je daná v tom prípade, ak síce v novom konaní ide o rovnaký právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania.

37. Po preskúmaní prejednávanej veci odvolací súd konštatoval, že z podanej žaloby je jednoznačne zrejmé, že žalobca sa spore vedenom pod sp. zn. Dk-8Cb/1/2023 domáhal určenia, že nehnuteľnosť, ktorej je výlučným vlastníkom, nie je zaťažená záložným právom z právneho dôvodu zániku záložného práva v zmysle § 28 ods. 4 ZKR, znenia účinného do 30.06.2016 (ktoré v nezmenenom znení platilo až do 31.12.2019, kedy dňa 01.01.2020 nadobudol účinnosť zákon č. 390/2019 Z. z.), kde uvedený dôvod zániku záložného práva žalobca skutkovo vymedzil neprihlásením tohto záložného práva ako zabezpečovacieho práva v základnej zákonnej lehote na prihlasovanie pohľadávok v konkurznom konaní na majetok dlžník Vaclavů, s.r.o. vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 1K/12/2015 a podanie z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení odôvodnil nerešpektovaním zániku záložného práva a neposkytnutím súčinnosti zo strany žalovanej pri jeho snahe o zmenu zápisu údajov o záložnom práve v katastri nehnuteľnosti. V predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 9Cb/36/2014 sa žalobca domáhal určenia, že záložné právo zriadené na totožnú nehnuteľnosť, ktorej je výlučným vlastníkom, zaniklo nielen z iného právneho dôvodu, ale najmä na základe odlišných skutkových okolností, kde tvrdený dôvod zániku záložného práva, spočíval v zániku, resp. premlčaní záložným právom zabezpečenej pohľadávky spoločnosti UNISTAV HSV spol. s r.o.

38. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že síce tu je daná totožnosť sporových strán, ako aj skutková spojitosť, ktorá spočíva v tom, že oba nároky sa týkajú záložného práva zriadeného tou istou Zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 03.12.2009, na totožnú nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu, ktorého vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím zo dňa 17.12.2009 pod č. V 1881/09. Nemožno tu však konštatovať totožnosť skutkového stavu, resp. totožnosť skutkových tvrdení, keď je nepochybné, že žaloba v tomto spore je založená na iných skutkových tvrdeniach (zánik zabezpečovacieho práva pre jeho neprihlásenie v konkurznom konaní vedenom voči dlžníkovi pohľadávky), a teda aj na inom právnom základe. Odvolací súd konštatuje, že kým v predchádzajúcom konaní bol zánik záložného práva posudzovaný z dôvodu uvedeného v ustanovení § 151md ods. 1 písm. a) OZ (zánik zabezpečenej pohľadávky), v tomto konaní je žaloba odôvodnená odlišnými okolnosťami, majúcimi za následok zánik záložného práva z dôvodu uvedeného v ustanovení § 151md ods. 1 písm. h) OZ, t. j. spôsobom vyplývajúcim z osobitného predpisu, kde osobitným predpisom je zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 28 ods. 4 ZKR, v znení účinného do 31.12.2019). Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade ide o dva odlišné nároky vyplývajúce z odlišných skutkových tvrdení, preto v prejednávanej veci nie je daná prekážka rozhodnutej veci, t. j. prekážka res iudicata. Odvolací súd preto uzavrel, že odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa nesplnenia procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP) nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil splnenie procesných podmienok na konanie a rozhodnutie veci, keď konštatoval, že nie je dôvod na zastavenie konania a postupoval správne, keď pristúpil k meritórnemu prejednávaniu veci.

39. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k svojim záverom na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Náležite vysvetlil, prečo po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nehnuteľnosť špecifikovaná v I. výroku napadnutého rozhodnutia nie je zaťažená záložným právom a podrobne opísal, akými úvahami sa pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku riadil. Odvolací súd zastáva názor, že výrok súdu o zamietnutí žaloby v predchádzajúcom konaní, vzhľadom na odlišné skutkové okolnosti, ktoré boli predmetom dokazovania a súdneho skúmania, meritórnemu prejednávaniu žaloby v tomto konaní nebránil, netvorí prekážku res iudicata a nie je takým rozhodnutím, ktorým by bol v dôsledku prejudiciality súd viazaný pri meritórnem alebo prejudiciálnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku v tomto konaní. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považuje za nehospodárne ich opätovne uvádzať.

40. Iba na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že skutkový stav nebol medzi stranami sporný, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu relevantným skutkovým tvrdením pre posúdenie nároku žalobcu bola nesporná skutočnosť, že v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok dlžníka Vaclavů, s.r.o. žalovaná v základnej prihlasovacej lehote prihlásila pohľadávku spoločnosti UNISTAV HSV spol. s r.o. ako nezabezpečenú, teda zabezpečovacie právo, t. j. záložné právo vzťahujúce sa k tejto prihlásenej pohľadávke neuplatnila riadne a včas. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní uvedené skutkové tvrdenie nespochybovala. Hoci žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie formálne napadla aj z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP s tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP s odôvodnením, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalovaná v odvolaní nevymedzila, ktoré relevantné skutkové zistenia súdu prvej inštancie považuje za nesprávne a neuviedla, ktoré z navrhnutých dôkazov, neboli súdom vykonané. Takáto argumentácia v odvolaní žalovanej absentuje.

41. V súvislosti s námietkou žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, odvolací uvádza, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto možno vymedziť len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, jej interpretáciu alebo jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

42. V kontexte vyššie uvedeného neobstojí námietka žalovanej, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s ustanovením § 217 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil existenciu predpokladov pre vyhovieť žalobe, keď na zistený skutkový stav neaplikoval právne normy platné v čase vyhlásenia rozhodnutia. Odvolací súd zastáva názor, že citované zákonné ustanovenie sa dotýka otázok skutkového stavu, nie aplikácie právnych noriem platných výlučne v čase rozhodovania súdu, pričom už vyššie konštatoval, že v danej veci bol skutkový stav súdom prvej inštancie ustálený dostatočne. Z ustanovenia § 217 ods. 1 CSP totiž vyplýva, že súd nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ani brať do úvahy skutočnosti, ktoré ešte nenastali. Len stav existujúci v čase vyhlásenia rozhodnutia môže byť základom pre rozhodnutie veci. Až v ďalšej fáze posudzovania veci je úlohou súdu pri rozhodovaní zistený skutkový stav existujúci v čase vyhlásenia rozhodnutia subsumovať pod relevantné právne normy, pričom súd musí v prípade zmien právnych predpisov rešpektovať aj prechodné ustanovenia obsahujúce právnu úpravu režimu spolupôsobenia doterajšieho právneho predpisu a nového právneho predpisu, pri ich aplikácii na právne vzťahy vzniknuté už v čase účinnosti doterajšieho predpisu.

43. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistený skutkový stav správne právne posúdil, keď následky spojené s márnym uplynutím lehoty, určenej zákonom na prihlásenie zabezpečovacieho práva do konkurzu vedeného na majetok dlžníka Vaclavú, s.r.o., kde základná prihlasovacia lehota 45 dní od vyhlásenia konkurzu uplynula dňom 20.04.2016, posudzoval v súlade s prechodným ustanovením § 206j ZKR k úpravám účinným od 01.01.2020, teda podľa § 28 ods. 4 ZKR znenia účinného v čase od 05.03.2016 do 31.12.2019, ktoré zodpovedalo zneniu uvedeného zákonného ustanovenia platného aj v čase vyhlásenia konkurzu, ako aj v čase uplynutia základnej lehoty na prihlásenie zabezpečovacieho práva do konkurzu dlžníka. Odvolací súd na rozdiel od názoru žalovanej konštatuje, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal s aplikáciou uvedeného zákonného ustanovenia, keď správne poukázal na skutočnosť, že až zákonom č. 390/2019 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2020 došlo k zmene úpravy v § 28 ods. 4 ZKR v tom, že namiesto následku zániku zabezpečovacieho práva v prípade jeho riadneho neuplatnenia v konkurze v základnej lehote, zákonodarca upravil, že neuplatnením zabezpečovacieho práva v základnej prihlasovacej lehote nastavujú len procesné dôsledky spočívajúce v tom, že na zabezpečovacie právo sa v konkurze neprihliada. V zmysle dovtedy platného znenia ustanovenia § 28 ods. 4 ZKR zákonodarca v súvislosti s riadnym a včasným neprihlásením zabezpečovacieho práva v základnej prihlasovacej lehote spájal zánik tohto zabezpečovacieho práva (v danom prípade záložného práva). Teda dovtedy platné znenie § 28 ods. 4 ZKR vyvolávalo zánik zabezpečovacieho práva s hmotnoprávnymi účinkami. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie správne určenú právnu normu na zistený skutkový stav aj správne vyložil, keď konštatoval zánik predmetnou zmluvou zriadeného záložného práva, a to s poukazom na § 151md ods. 1 písm. h) OZ odkazujúci na právnu úpravu osobitného predpisu, ktorým je ustanovenie § 28 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 31.12.2019.

44. V súvislosti s námietkou žalovanej, že zabezpečenie pohľadávky nemohlo zaniknúť, pretože nedošlo k speňaženiu zálohu, pohľadávka spoločnosti UNISTAV HSV spol. s r. o. ako veriteľa dlžníkom uspokojená nebola a záložné právo zriadené záložnou zmluvou nie je možné zrušiť ingerenciou súdu do zmluvnej autonómie účastníkov záložnej zmluvy, odvolací súd dopĺňa, že záložné právo v danom prípade zaniklo zo zákona v dôsledku jeho neuplatnenia v konkurze, na skutočnosť ktorú je potrebné prihliadať ex offio. Napadnutým I. výrokom súdu prvej inštancie nebolo záložné právo zrušené súdom tak, ako tvrdí žalovaná, ale určujúcim výrokom súdu bol deklarovaný stav, že nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu nie je zaťažená záložným právom. Odvolací súd v tomto kontexte považuje za potrebné zdôrazniť, že potreba podania žaloby aj napriek neúspechu žalobcu v predchádzajúcom konaní sp. zn. 9Cb/36/2014 bola vyvolaná samotnou žalovanou, ktorá ignorovala zákonný zánik záložného práva, kedy žalobca bez poskytnutia súčinnosti žalovanej nemal možnosť iným spôsobom dosiahnuť výmaz zapísaného a už neexistujúceho záložného práva z katastra nehnuteľností. Právne postavenie žalobcu sa stalo neistým, až v okamihu, keď žalovaná z pozície záložného veriteľa v zmysle § 151md ods. 3 OZ nepodala žiadosť o výmaz záložného práva bez zbytočného odkladu a nereagovala ani na jeho žiadosť o vystavenie listiny preukazujúcej zánik záložného práva potrebnej na to, aby sám žalobca mohol o výmaz záložného práva úspešne požiadať. Vzhľadom na to, že uvedená okolnosť objektívne nastala až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vydaného v predchádzajúcom konaní, kedy žalovaná na

písomné výzvy žalobcu zo dňa 26.08.2022 a zo dňa 19.09.2022 nereagovala, táto okolnosť nemohla byť skutočnosťou odôvodňujúcou podanie žaloby na obnovu konania. Jediným prostriedkom ochrany práv žalobcu, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, bolo prostredníctvom novej žaloby domáhať sa vydania rozhodnutia, kde súd určujúcim výrokom vyslovil, že predmetná nehnuteľnosť nie je zaťažená záložným právom.

45. Na základe uvedeného odvolací súd po preskúmaní veci uzavrel, že námietky žalovanej uvedené v odvolaní nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, ktoré je zrozumiteľné a presvedčivé. Súd prvej inštancie sa v ňom logickým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami dôležitými pre správne posúdenie súdnej veci, a teda spĺňa základné kritéria odôvodnenia rozsudku obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie poskytuje primeranú odpoveď aj na žalovanou uvádzané dôvody odvolania, keďže žalovaná v podanom odvolaní zotrvala na svojej argumentácii prednesenej v priebehu konania.

46. Vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení v § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 CSP.

48. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).